

РЕШЕНИЕ

№ 6362

гр. София, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20221100504516 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника „С.-И.“ ЕООД, срещу решение № 20163954/27.07.2021г., постановено по гр.д. № 14536/2021г. по описа на СРС, 126-и състав, **в частта**, в която на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ, е осъден, солидарно с ответника „Е.“ ЕООД, да заплати на ищеца „АВС-И.-Н“ ООД, сумата от 18 288.74 лева, представляваща продажна цена на стоки по договор за продажба от 10.08.2018г., съгласно фактури №№ 4463/14.09.2018г., 4939/19.09.2018г., 4942/19.09.2018г., 5778/26.09.2018г., 5780/26.09.2018г., 5955/27.09.2018г. и 6074/28.09.2018г., ведно със законната лихва от 04.12.2020г. до изплащане на вземането.

Жалбоподателят излага доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт. СРС не се съобразил с договорения с нормата на чл. 10, раздел VI, от договора фактически състав на доставката, от кой момент стоките се считат доставени и приети от купувача. Необходимо било съставяне на приемо-предавателен протокол, надлежно подписан от двете страни или поне изрично отбелязване за приемането на стоките от страна на купувача. СРС не обсъдил и възражението на жалбоподателя, че в част от фактурите не били посочени имената на подписалото ги лице, не бил положен и печат на дружеството-купувач, а в една от фактурите подписът бил на лице, което не можело да представлява дружеството-купувач. Обсъдените от първоинстанционния съд

товарителници били относими единствено към договора за превоз. Същите не съдържали индивидуализация на стоките по бройки и артикули и от съдържанието им не можело да се приеме за установено приемането на стоките от купувача. Неправилни били и изводите на СРС в частта по пасивната легитимация на ответника „С.-И.“ ЕООД. Посочената в тройното споразумение дата била елемент на прехвърлянето на задължението. Представени били и доказателства за изпълнението на договора между ответника „С.-И.“ ЕООД и „П.-Т.“ ООД – акт обр. 16, извлечения за плащания по договора. Моли обжалваното решение да бъде отменено в обжалваната част, а предявеният иск – отхвърлен като неоснователен. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна „АВС-И.-Н“ ООД депозира писмен отговор на въззивната жалба, с който оспорва същата като неоснователна. Изводите на СРС били правилни и законосъобразни, за което излага подробни съображения. Моли въззивният съд да потвърди първоинстанционното решение в обжалваната част. Претендира разноски за производството пред СГС.

Необжалваният решението обикновен другар на ответника - „Е.“ ЕООД – в ликвидация, не е упражнил правото си по чл. 265, ал. 1 ГПК да се присъедини към въззивната жалба.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Настоящият съдебен състав намира постановеното първоинстанционно решение за правилно на въведените във въззивната жалба основания по следните мотиви:

Със сезиралата съда искова молба ищецът „АВС-И.-Н“ ООД излага, че в изпълнение на договор за продажба на стоки, сключен с ответника „Е.“ ЕООД – в ликвидация, доставил на последния стоки на обща стойност 18 288.74 лева, съгласно издадени от ищеца фактури №№ 1300204463/14.09.2018г., 1300204939/19.09.2018г., 1300205778/26.09.2018г., 1300205780/26.09.2018г., *****/27.09.2018г., 1300206074/28.09.2018г. и кредитно известие № 1300204942/14.09.2018г. Поканен, ответникът „Е.“ ЕООД – в ликвидация, не изпълнил договорното си задължение да заплати цената на получените стоки. На 06.11.2019г. било подписано споразумение, с което ответникът „С.-И.“ ЕООД се задължил да отговаря солидарно с ответника „Е.“ ЕООД – в ликвидация, за задълженията на последния по договора за продажба на стоки пред кредитора „АВС-И.-Н“ ООД. Моли ответниците да бъдат осъдени да му заплатят солидарно сумата 18 288.74 лева, дължима по процесните фактури, ведно със законната лихва от датата на депозирането на исковата молба в съда до окончателното погасяване.

В срока по чл. 131 ГПК ответниците „Е.“ ЕООД – в ликвидация, и „С.-И.“ ЕООД, са депозирали писмени отговори на исковата молба, с които оспорват предявените искове по идентични съображения. Излагат, че съобразно раздел VI, чл. 10 от договора от 10.08.2018г., продавачът бил длъжен да издаде данъчна фактура в момента на предаването на стоките, да направи отбелязване за предаването и съответно приемането на стоката от купувача, както и горните факти да бъдат удостоверени с подписването на фактурата от страна на купувача или изрично упълномощено от него лице. Същите условия не били изпълнени, стоките не били доставени, предвид на което и ищецът нямал право да претендира твърдените парични задължения. Споразумението от 06.11.2019г. било четиристранно, с участието и на „П.-Т.“ ООД, и било подписано с оглед обезпечаване на бъдещи задължения. На основание четиристранното споразумение легитимен ответник по исковете било последното дружество, а за ответниците „Е.“ ЕООД – в ликвидация, и „С.-И.“ ЕООД пасивна легитимация не била налице.

Предявен е иск за реално изпълнение на парично задължение по договор за търговска продажба с постигната договорка за солидарност на длъжниците по смисъла на чл. 121 ЗЗД по силата на споразумението от 06.11.2019г. За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже, че между него и ответника „Е.“ ЕООД – в ликвидация, възникнало валидно облигационно отношение по договор за продажба на стоки, по силата на което изпълнил задълженията си за предаване на стоките, а за ответника възникнало задължението за плащане на договорената цена, както и че за договорните задължения на „Е.“ ЕООД – в ликвидация, ответникът „С.-И.“ ЕООД се задължил да отговаря солидарно.

Договорът за търговска покупко-продажба е консенсуален и неформален, предвид липсата на законово изискване за форма за действителността му, като в този смисъл е и разпоредба на чл. 293, ал. 1 ТЗ. Постигнатото съгласие по облигацията по горните мотиви може да бъде установявано с различни доказателствени средства, в т.ч. фактури, складови разписки, експедиционни бележки, ССЧЕ.

От приетите по делото писмени доказателства – договор за продажба от 10.08.2018г., сключен между ищеца „АВС-И.-Н“ ООД, като продавач, ответника „Е.“ ЕООД – в ликвидация, като купувач и В. Й. Г., като поръчител, издадени от ищеца фактури №№ 1300204463/14.09.2018г., 1300204939/19.09.2018г., 1300205778/26.09.2018г., 1300205780/26.09.2018г., *****/27.09.2018г., 1300206074/28.09.2018г. и кредитно известие № 1300204942/14.09.2018г., товарителници и пътни листа, съдът приема, че по делото се установява постигнатото от страните съгласие ищецът „АВС-И.-Н“ ООД да достави на ответника „Е.“ ЕООД – в ликвидация, описаните в процесните фактури количества бетон, лепила, греди, плоскости, минерална вата, дюбели, тръби и прочие строителни материали, от

посочения във фактурите вид и количества, а ответникът „Е.“ ЕООД – в ликвидация, да заплати посочената във всяка от фактурите цена.

Реалните доставки на посочените във фактурите стоки са установени по делото, освен от гореобсъдените по-горе писмени доказателства и подписани от законния представител на ответника „Е.“ ЕООД – в ликвидация, товарителници, още и от извънсъдебното признание на ответниците, обективизирано в подписаното на 06.11.2019г. споразумение, сключено между ищеца „АВС-И.-Н“ ООД, ответниците „Е.“ ЕООД – в ликвидация и „С.-И.“ ЕООД, и „П.-Т.“ ЕООД. Възраженията в противен смисъл, вкл. такива за съдържанието на чл. 10, раздел VI, от договора за продажба от 10.08.2018г., оформянето на документите, подписи, печат и т.н. са напълно неоснователни.

Ето защо съдът приема, че продавачът „АВС-И.-Н“ ООД изпълнил своите задължения по договора за покупко-продажба да продаде и предаде стоките, а за купувача „Е.“ ЕООД – в ликвидация, във връзка с чл. 200 ЗЗД възникнало задължението за заплащане на цената им.

Видно от съдържанието на подписаното на 06.11.2019г. споразумение, неоспорено от страните, те се съгласили, че по договора за продажба на стоки от 10.08.2018г. ответникът „Е.“ ЕООД – в ликвидация, дължи на ищеца „АВС-И.-Н“ ООД, сумата 18 288.74 лева съгласно издадените от ищеца фактури №№ 1300204463/14.09.2018г., 1300204939/19.09.2018г., 1300205778/26.09.2018г., 1300205780/26.09.2018г., *****/27.09.2018г., 1300206074/28.09.2018г. и кредитно известие № 1300204942/14.09.2018г. В този смисъл ответникът „Е.“ ЕООД – в ликвидация, изрично признал извънсъдебно задълженията си по процесните фактури. По силата на споразумението ответникът „С.-И.“ ЕООД встъпил като солидарен длъжник за процесното задължение на ответника „Е.“ ЕООД – в ликвидация в размер на сумата 18 288.74 лева, по отношение на кредитора „АВС-И.-Н“ ООД.

На следващо място със споразумението „П.-Т.“ ЕООД гарантирал и се задължил в случай, че задължението по договора за продажба от 10.08.2018г. не бъде погасено от „С.-И.“ ЕООД до 15.02.2020г., то ще бъде погасено от него в 15-дневен срок от уведомлението на кредитора „АВС-И.-Н“ ООД, но само при условие, че „С.-И.“ ЕООД изпълни задълженията си по договор за СМР от 25.08.2019г. и са налице условията за плащане по същия. С текста на последната норма от споразумението страните по същото приели, че в случай, че ответникът „С.-И.“ ЕООД извърши плащане на кредитора, с погасената част ще се намали задължението на ответника „Е.“ ЕООД – в ликвидация, към ищеца. Предвидено е и намаляване на размера на задължението на „П.-Т.“ ЕООД към ответника „С.-И.“ ЕООД.

Видно от съдържанието на подписаното на 06.11.2019г. споразумение ответникът „С.-И.“ ЕООД поел задължение да отговаря солидарно за задължението на

ответника „Е.“ ЕООД – в ликвидация по договора за продажба от 10.08.2018г. в размер на процесната сума от 18 288.74 лева.

В сключеното на 06.11.2019г. споразумение е обективизирано недвусмислено признание на задължението на ответниците „Е.“ ЕООД – в ликвидация и „С.-И.“ ЕООД по процесните фактури №№ 1300204463/14.09.2018г., 1300204939/19.09.2018г., 1300205778/26.09.2018г., 1300205780/26.09.2018г., *****/27.09.2018г., 1300206074/28.09.2018г. и кредитно известие № 1300204942/14.09.2018г. в размер на общата сума 18 288.74 лева и доказва съществуването му към датата на споразумението.

При тълкуване на съглашението от 06.11.2019г. по правилата на чл. 20 ЗЗД, съдът намира, че противно на доводите във въззивната жалба, отделните уговорки, тълкувани във връзка едни с други и смисъла, който произтича от споразумението и неговата цел, не налагат извод, че дългът преминал към неучастващото по делото дружество „П.-Т.“ ЕООД. Напротив – същият търговец поел задължение при неизпълнение от страна на ответника „С.-И.“ ЕООД до посочената в споразумението дата – 15.02.2020г., да обезпечи вземането на ищеца, но само при настъпването на посочените в документа условия. Следователно волята на страните по споразумението била кредиторът „АВС-И.-Н“ ООД да бъде обезпечен с възможността да получи изпълнение на процесното задължение и от „П.-Т.“ ЕООД, при настъпването на изрично посочените в споразумението условия.

В случая с отговорите на исковата молба ответниците нито са въвели твърдения за извършено от тях или от „П.-Т.“ ЕООД погасяване на дълга, нито от доказателствата се установява (при носена от ответниците изрично указана им с доклада на делото доказателствена тежест да установят по делото погасяването на дълга, за което не сочат доказателства) да била погасена каквато и да е част от дълга.

Релевираните едва с въззивната жалба твърдения за изпълнение на договора между „П.-Т.“ ЕООД и „С.-И.“ ЕООД, като преклудирани, не следва да се обсъждат от настоящата инстанция. Единствено за пълнота на изложението въззивният съд посочва, че същите са и ирелевантни при липса на твърдения за извършено от „П.-Т.“ ЕООД погасяване на дълга или на част от него.

По горните мотиви настоящата въззивна инстанция намира обжалваното решение за правилно по въведените с жалбата доводи, поради което същото следва да бъде потвърдено на основание чл. 272 ГПК, като на основание последната норма настоящият съдебен състав препраща и към мотивите, изложени от първоинстанционния съд.

По разноските:

При този изход на делото право на разноски има въззиваемата страна-ищец. Същият не претендира такива, предвид на което въззивният съд не присъжда разноски

с решението си.

Мотивиран от горното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20163954/27.07.2021г., постановено по гр.д. № 14536/2021г. по описа на СРС, 126-и състав, **в частта**, в която на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ, ответникът „С.-И.“ ЕООД, ЕИК *****, е осъден, солидарно с ответника „Е.“ ЕООД-в ликвидация, ЕИК *****, да заплати на „АВС-И.-Н“ ООД, ЕИК *****, сумата **18 288.74 лева**, представляваща продажна цена на стоки по договор за продажба от 10.08.2018г., съгласно фактури №№ 4463/14.09.2018г., 4939/19.09.2018г., 4942/19.09.2018г., 5778/26.09.2018г., 5780/26.09.2018г., 5955/27.09.2018г. и 6074/28.09.2018г., ведно със законната лихва от 04.12.2020г. до изплащане на вземането.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____